

Manu Katché - Neighbourhood

Napsal Ing. Valdemar Navrátil

Friday, 04 July 2008

Vyhledávaný bubeník pocházející z Pobřeží Slonoviny; dá se říci, že je pilířem nahrávací společnosti ECM. Dlouho stojí v pozadí a hostuje na mnoha albech muzikantů nahrávajících rovněž u této firmy. Např. na nahrávkách J. Garbarka se objevuje už od začátku 90tých let. Někteří z nich, jako Tomasz Stanko a zmiňovaný Jan Garbarek se na oplátku objevili na jeho prvním albu, které se konečně odhodlal s jejich pomocí natočit v roce 2005. Nese příznačný název Neighbourhood (Sousedství). Později, v roce 2007, vydal druhé CD, které je v podstatě pokračováním, nese název Playground a obsazení je zde rozšířeno o další muzikanty. Obecně platí, že jeho hra má mnoho tváří a barev, někdy působí v pozadí a vnímáme hlavně jemné detaily, jindy ji celým srdcem cítíme v popředí a zapíše se nám do paměti jako něco úžasného. V některých skladbách dokáže být i ostřejší, blížíci se funky. Protože já osobně považuji první album po všech stránkách za zdařilejší, představíme si právě je. Základem sestavy je zde rytmická sekce, kterou přivedl Tomasz Stanko ze svých projektů a se kterou již Jan Garbarek i Manu Katche dříve v různých uskupeních spolupracovali. Jedná se o dvojici velmi zdatných, mladých polských muzikantů, působících i samostatně v triu Marcina Wasilewského, které se stále více prosazuje na globální jazzové scéně. Je to kontrabasista Sławomir Kurkiewicz a pianista, dříve jmenovaný Marcin Wasilewski. S těmi si Manu Katche skvěle rozumí, což je cítit z každé pasáže desky. Přestože je autorem všech deseti skladeb, po celou dobu 54 minut ani jednou nestrhává pozornost na sebe, ba naopak nechává mnoho prostoru spoluhráčům. Atmosféra desky ve mně evokuje prázdninovou náladu někde v přímořském letovisku, krásnou letní noc na pláži, kde pro pár posledních hostů hraje inkognito k pomalému tanci i poslechu několik muzikantů, kteří se zrovna náhodou potkali. Nikdo netuší, že se jedná o postavy absolutní světové špičky, všichni jsou naprosto bezprostřední, neplatí se žádné vstupné, maximálně se vzájemně zveze na skleničku. Celá první polovina večera, až na svižnější Number One, se odehrává v pomalém, místy bluesovém rytmu bicích s basou, která pravidelně střídá doprovod s vůdčí melodickou linkou. Prvním odvážlivcům zní k tanci dlouhé, táhlé tóny trubky, pasáže plné improvizací v podání piána, jehož klávková místa dopadají na struny jemně a melancholicky, jako kapky deště na plátěný slunečník nad hlavou. To vše nabízí November 99, Lullaby a February Sun, v Good Influence se k těmto jednoduchým, opakujícím se motivům, umožňujícím tanečnickům spíše oddych a rozjímání, přidává k trubce i ostrý zvuk saxofonu, aby probral účastníky k životu. A živo v dalších skladbách opravdu bude, začíná to už v No Rush swingující basou spolu s bicími a piánem, a zvedající další hosty ze židlí, pokračuje latinsko americkými rytmy, při kterých se v rytmu basy s bicími, za společných opakovaných motivů trubky se saxofonem, prolínajících se celou skladbou, můžeme vyřadit sami, např. Take Off and Land . Nebo náročnější Lovely Walk, při které si představují místní profesionální pár, který náhodou šel okolo a ukázal nám oviněným, jak se strhující latina má tančit i jak taková vytrénovaná, mladá, minimálně oděná tanečnice má vypadat. Ze zahledění nás vytrhává znovu Garbarkův altsaxofon a později i Stankova trubka, náhle řezající noční ticho a budící vše v okolí, hlavně však některé usínající hosty, aby se probrali a vrhli se do víru strhujícího rytmu bubinků, činelů a basy. Změnu rytmu přináší Miles Away, kde se od latiny vracíme opět ke swingu a nařikajícímu hlasu trubky, a pomalá závěrečná Rose, při níž se všichni zvolna rozcházejí, saxofon společně s trubkou hrají povědomou melodii, rytmus udává basa, bicí a piano dokreslují atmosféru rozchodu zpovzdálí, jako by se s námi chtěl každý nástroj rozloučit samostatně a nakonec i všechny společně. Přes některé strhující pasáže převažují motivy pomalejší, umožňující unaveným párům nad ránem vychutnat si nenápadné, jemné, přesné a přesto velmi pestré bicí hlavního protagonisty večera. V nočním tichu perfektně vnímáme přesné dopady paliček na činely, bubínky a zvonečky, za doprovodu malebných tónů kontrabasu držícího vše pohromadě a občas přecházejícího i do hlavní role, aby tam nahradil melancholický zvuk piána. Ostřejší zvuk saxofonu je naopak doplněn jemnými, dlouhými, barevnými a neagresivními tóny trubky. Celek působí příjemně, nenáročně a oddychově, myslím, že může potěšit všechny posluchače, nejen fandy jazzu. A protože doba dovolených právě začala, doporučuji uvolnění při tomto CD právě nyní. Hezké prázdniny s hudbou, která zvítězila nad zvukem!

Hi-Fi Hlasy 9/10

» 1 Komentář

1"NeighbourhoodVSPlayground"

v Thursday, 05 March 2009 20:54napsal/a Milan

Jsem rád, že jsem konečně našel nějakou českou recenzi na album tak nadpozemského hudebníka jakým je Manu Katché. Já bych s Vámi nesouhlasil jen v tom, že Playground je méně zdařilé než Vámi recenzovaný kousek, ale to je na každém z nás. Osobně si myslím, že tak promyšlená a krásně zahraná píseň jakou je Rose s neuvěřitelně citlivým sólem klavírního mága Marcina Wasilewského je těžko v západní kultuře hledatelná. Podobně na mne působí snad už jen písně Song for her a Lo z alba Playground.